

[Steincke.]

den højtærede Justitsminister selv, der fik Betænkeligheder ved visse Principper i det Forslag, der var blevet Enighed om, og det tjener den højtærede Justitsminister til Ære, at han har ment saa nøje at maatte overveje dette Forslag.“ — saa er det dog første Gang i min parlamentariske Historie, at jeg har hørt en Justitsminister rost — det er for Resten meget sjældent, jeg i det hele taget har hørt ham rost —, specielt fordi han er tre Uger om at fremsætte et Forslag, som man i øvrigt i Forvejen var enig om.

Hvad angaar de særlige Spørgsmaal, som jeg stillede den højtærede Justitsminister, svarede han for det første, at det var naturligvis Meningen, at sindssyge og aandsvage Forbrydere inden for den fastsatte Ramme skulde behandles efter Straffelovens almindelige Regler. Det var det, jeg gerne vilde have frem og have frem i Salen her, ikke blot i et Udvalg, fordi jeg forudser, at det ikke vil vare længe, før der i visse Kredse af Befolkningen og Pressen, naar der for disse aandsvage eller mere eller mindre sindssyge Forbrydere bliver Tale om Anbringelse paa Aandssvageanstalter eller langvarig Observation paa et Sindssygehospital, er mange, der vil sige: Det er en nydelig Maade, I renser ud paa, som I sagde, I vilde, I putter dem jo bare ind paa forskellige Hospitaler og Anstalter! Den Kritik er man nu altsaa garderet imod, formoder jeg, efter at vi af den højtærede Minister har hørt, at det over for disse unormale Personer er nødvendigt at gaa frem efter de almindelige i Straffeloven givne Regler.

Jeg er ikke helt tilfreds med Besvarelsen af mit Spørgsmaal vedrørende § 6. Den Omstændighed, at det er vanskeligt at føre Kontrol, er ikke tilstrækkeligt til at undlade Foranstaltninger, som man i øvrigt fra Lovgivningsmagtens Side anser for rimelige; den Omstændighed, at der hver Dag stjæles paa Kraft, er ikke tilstrækkeligt til, at man ophæver Bestemmelserne vedrørende Tyveri.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Stikkerparagraffen er den Ændring, der skete i Folketinget, uden Betydning for den Betragtning, jeg gjorde gældende, nemlig at Straffen for det blotte Angiveri — en Forbrydelse, der under Forholdene i hvert Fald i de senere Aar er saa gemen, at den bør belægges med den højest mulige Straf — er for ringe efter Forslagets § 12. Jeg vilde have selve Angiveriet eller Stikkeriet straffet strengere, end den højtærede Justitsminister vil, men til Gengæld vilde

jeg ikke lade de tilfældige Følger i den enkelte Sag af det foregaaende Stikkeri influere i den Grad paa Strafudmaalingen, som § 12 bestemmer. Men det kan vi i øvrigt diskutere nærmere i Udvalget.

Med Hensyn til Politiets og Frihedskæmpernes Stilling over for hinanden og over for Befolkningen i Øjeblikket fik vi jo, da den højtærede Justitsminister forrige Gang havde Ordet, den klare Besked, at efter den 13. Maj var al Internering og Arrestation gennem Frihedskæmperne og de forskellige Grupper inden for disse ophørt. Altsaa, naar denne Ordning var truffet og gennemført, hvad ogsaa den højtærede Minister indrømmede nu, var det fuldkommen ulovligt og fra ethvert Synspunkt uforsvarligt, hvad der i Dag er sket. Jeg spurgte den højtærede Justitsminister, hvilken Reaktion der da var foretaget af den højtærede Justitsminister over for den Gruppe, der er Skyld i de ulovlige Anholdelser. Det fik vi ikke noget Svar paa før; nu fik vi det Svar, at det vilde selvfølgelig blive taget op til Overvejelse. Det haaber jeg ogsaa det vil, og det til meget effektivt og hurtigt Overvejelse af den højtærede Justitsminister, og jeg vil haabe, at han ved det Resultat af Overvejelserne, som han kommer til, vil lægge mere Vægt paa, at han er nuværende aktiv Justitsminister, end at han er forhenværende aktiv Frihedskæmper.

Rytter: Det ærede Medlem Hr. Malchau sagde, at det var ikke Det konservative Folkeparti, der som saadant havde været inde i Forhandling, men to af disse Medlemmer, og det er selvfølgelig rigtigt. Naar jeg udtalte mig om de to Medlemmer, der havde været inde i Forhandlingen og derigennem havde repræsenteret Det konservative Folkeparti, saa mente jeg ikke, at det konservative Folkeparti som saadant var med deri, men jeg ser for Resten ikke, det gør nogen Forskel, og jeg noterer med Glæde, at ogsaa det ærede Medlem Hr. Malchau mente, at som det laa, maatte vi have haft Straffeloven den 5. Maj 1945.

Hvad angaar de Spørgsmaal, som ellers er kommet frem, glæder det mig selvfølgelig, at den højtærede Justitsminister nu har besvaret de af det ærede Medlem Hr. Steincke stillede Spørgsmaal. Jeg er ikke fornærmet, det bliver jeg ikke saa let, men jeg vil blot sige, at jeg kunde ogsaa godt lide, at Justitsministeren havde besvaret mine Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om § 10, de 4 Aar, og Spørgsmaalet om § 6, om det skal være fakultativt eller diktatorisk, men jeg